



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. szeptember 9.
(vasárnap)

Horváth Géza

TE VAGY AZ ISTEN!

Lekció: 1Királyok 18,1-2. 20-21. 30-40

Alapige: 1Királyok 18,36

Az áldozat bemutatása idején odalépett Illés próféta, és ezt mondta: Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene! Hadd tudják meg a mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, én pedig a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra tettem!

Imádkozzunk!

Felséges, hatalmas Istenünk, megalázzuk magunkat szent színed előtt, szeretnénk dicsőíteni téged, mint egyedül igaz, élő, szent Istent.

Köszönjük, hogy nem nekünk kell hozzád emelkedni, hanem te hajoltál le hozzánk. Köszönjük, hogy nem azon múlik, milyen hangosan imádkozunk vagy hányszor mondjuk el, hanem ígéretedben bízva jövünk eléd, hogy közelséged jó nekünk és itt vagy közöttünk.

Köszönjük, hogy nemcsak azt kérjük, hogy hallgass meg minket, nagy Úr Isten, hanem azért is könyörgünk, hogy mi meghallhassunk téged. Azt a szelíd hangot, azt a kereső szót, azt a bűnbocsátó ígét, azt a bátorító, szükségünket betöltő üzenetet, amire egyedül szüksége van az életünknek — mert ebben az énekben megvallottuk, hogy szükségünk van. És mivel sok szükségét éreztünk, segedelemkérés végett e szent helyre feljöttünk. Valljuk, Urunk, hogy egyedül te tudod betölteni szükségünket, akármilyen ez a szükség.

Köszönjük, hogy veled lehetünk kapcsolatban, és kérünk, hogy ebből a kapcsolatból fakadjon áldás, öröm, békesség, nyugalom, hogy úgy tudjunk kimeni a templomból: megerősödve a hitünkben, hogy helyre tudjon állni az, aminek helyre kell állnia az életünkben, hogy megtisztult néped lehessen ebben a világban, ahol annyi sok piszok ragad ránk. Mossál meg bennünket ezért, Urunk. A szánkat, a szemünket, a gondolatainkat, lábunkat, kezünket — egész lényünket és egész valónkat.

Járj át bennünket a te igéddel, Urunk, és tisztíts magadnak kiváltképpen való népet. Megvalljuk, hogy nem vagyunk méltóak a te jelenlétedre, mégis köszönjük azt. Megvalljuk, hogy nem teljesítettük, amivel megbíztál bennünket, és nem gyönyörködtünk benned eléggé. Add, hogy most reád figyelve, téged

hallgatva szívünk teljes indulatával és minden örömével nyitottak legyünk feléd, a te igéd felé. Ezért kérünk, könyörülj meg azon, aki hirdeti és azokon is, akik hallgatják az igét.

„Adj Szentlelket a tanítóknak, egyetemben a hallgatóknak.”

Ámen.

Igehirdetés

Néhány hete, talán a sátoraljaújhelyi csendeshetünkön, megkérdezte valaki, hogy miért nem lehet a gyermekek között az az ige, ami itt a templomban van, és ami a felnőtteknek szól? Az elmúlt héten, amikor feleségem is készült a gyermek-istentiszteletre, erről az igéről sokat beszélünk, és egyre inkább felragyogott ennek az igének néhány üzenete a szívemben. Ezért most a gyerekek között nem az lesz az ige, ami itt a felnőttek között, hanem fordítva: az az ige hangzik a felnőttek között, amit a gyerekek is hallanak. És akik elhozták gyermekeiket, azokat kérem, hogy hazafelé menve is beszéljék meg egymással ennek az igének az üzeneteit. Mit hallottak ők, mit hallottak itt a felnőttek, és így lehetne a szívünkben Isten igéjét forgatni.

Nem olvastam fel az egész történetet, de főképpen arra a mondatra figyeljünk, ami nekem hangsúlyos lett ebből a történetből. A Karmel hegyen azt mondja Illés, amikor összegyűlik a Baal 450 prófétája és velük szemben ő egyedül van, mint Isten hűségese, küldötte, akaratának végrehajtója: hadd tudják meg, hogy te vagy az Isten Izráelben!

Az egyik fordításban úgy olvassuk: hadd tudják meg, hogy van Isten Izráelben. Ez a fordítás jobban tetszett nekem, azért olvasom a Károli Bibliából: hadd tudják meg, hogy te vagy az Isten Izráelben! A másik fordítás is természetesen jó és kitűnő, hogy van Isten Izráelben, mert ez is az Úrra mutat, de az előbbi fordításban csak az Úrra mutat. Hadd tudják meg, hogy te vagy az Isten Izráelben! Nincs más Isten! Az összes többi csak bálvány, akinek van füle, de nem hall, van szája, de nem beszél, van szíve, de nem érez, van teste, de nincs lelke — kitalált, képzelt Isten.

Szeretném ennek az igének néhány üzenetét a gyülekezettel megosztani.

- Az első: Hadd tudják meg, hogy te vagy Isten Izráelben — ez először is azt jelenti, hadd tudja meg a nép, hogy a dolgok menete és a történések jó kezekben vannak, azért, mert az élő Isten kezében vannak.

Milyen időt élünk ekkor, amikor ez a történet játszódik?

Aháb uralkodik Izráelben, akinek a szíve azért hajolt el az Úrtól, mert feleségül vett egy pogány királynőt, Jezabelt, és ő behozta ebbe a házasságba, a királyi palotába, az egész országba az ő pogány isteneit. Főképpen a Baal és az Asera kultusz virágzik ekkor. Ők a termésnek, a földnek, a termékenységnek az istenei. Amikor a nép szíve elhajlik az Úrtól, szárazságot ad a földre. Isten megmutatja, hogy az idő, az eső, az áldás, a termés, a kenyér nem a Baaltól és nem a termékenység-istentől függ, hanem egyedül tőle.

Ez a történet arról szól, hogy hadd tudja meg Izráel, a nép, az ellenség, hadd tudja meg mindenki, hogy a dolgok menete, történések halmaza nem a sors ke-

zében, nem az idegen istenek kezében, hanem az egyedül élő igaz Isten kezében van.

Nemcsak a bűn van az emberben, hanem a bűnre való hajlam is. Sokszor beszélünk a bűnről, mint cselekedetről, de keveset beszélünk arról, hogy az ember szívében ott van a hajlandóság, a hajlam is a bűnre. Nincs kivétel. És ha olyan körülmények közé kerül az ember, akkor feltámadhat ez a hajlam, ez a vágy a szívében, és megcselekszi a bűnt, aminek jön majd a következménye, a büntetése.

Ez is egy ilyen helyzet volt, amikor a király elfordul az élő Istentől, akitől kapta a hatalmat, a megbízatást, a felelősséget, és akinek el kell majd számolnia. Ez a király, amikor így cselekszik, akkor ez kihatással van a népre is, az országra. Mert ha a király megteheti, akkor én is megtehetem. Ha a király ezt teszi, akkor nekem is megengedett — mert ott a hajlam a bűnre.

Mindannyian tudjuk, hogy könnyebb a hegyről lefelé jönni, mint fölfelé. Könnyebb a lejtőn lefelé csúszni, mint felfelé kapaszkodni, mert ahhoz erőkifejtés kell. Ahhoz, hogy lefelé menjünk, ahhoz nem kell semmi. Sokkal könnyebb lecsúszni, mint felemelkedni. Ez a bűnre való hajlam az ember életében. Sokkal könnyebb bűnbe esni, mint a hit harcát harcolni. Sokkal könnyebb valamit lerombolni, mint valamit felépíteni. Egy bulldózer pár perc alatt lerombolja. Sokkal könnyebb az ételt megenni, mint azt megfőzni. Amikor egész délelőtt a konyhában vannak, és a család pár perc alatt megesszik mindent.

Ebből az igéből azt látom, hogy ott van a bűnre való hajlam. A királynak ez volt a felelőssége, ez volt a tiszte, vajon ő hogy él? Ő milyen példát mutat? És amikor nem figyel az Úrra, akkor a nép sem figyel az Úrra. Amikor nem engedelmeskedik a királyok Királyának és uraknak Urának, akkor a nép sem fog engedelmeskedni.

Mivel Isten igéje mindig aktuális, és örökké új, örökké friss a számunkra, ezért azt kell mondanom: ma is így van ez. Meg kell nézni az életünket, hogy vajon azok, akik ránk bízottak, akik a környezetünkben vannak, vajon családunk tagjainak milyen vezetői vagyunk? Mit látnak tőlünk?

Két férfi beszélgetett egymással. Az egyik megkérdi a másikat: hogy lehet, hogy az én gyerekeim ilyenek? Kire hasonlítanak ezek? A másik férfin volt annyi bátorság, hogy azt mondta: rád! Olyanok, mint te vagy. Ez a férfi elszégyellte magát. Idős ember volt mind a kettő. Mind a kettő az Úr útján is járt, és ezért ki merte mondani az egyik, hogy kire hasonlítanak a gyerekei. Olyanok, mint amilyen ő.

A nép is olyan lett, mint amilyen a király volt. Mert ha a király megengedi magának, hogy a Baalt is imádja, hogy beengedje a pogányságot, akkor a nép is megengedheti. És jött az életükben a kétfelé sántikálás. Borzasztó ez, hogy kétfelé sántikáltok. Illés megkérdezi a Karmelen: meddig sántikáltok kétfelé? Nemcsak az volt a baj, hogy ők a Baalt imádták, hanem az, hogy mellette az Urat is, mert különben Illés nem mondta volna: kétfelé. Akkor Illés azt mondta volna: egyértelműen a pogányság, a Baal — hidegek vagytok. Legyetek hévek. Langymelegtek vagytok. Sem hideg, sem hév — mert Istent is ismeritek valamennyi-

re, de a Baalnak is hódoltok. Amikor Illés kijelenti, hogy kétfelé sántikáltok, akkor az a kérdés: meddig? Nem az a kérdés, hogy kit szolgáltok, hanem az, hogy meddig? Mikor lesz vége? Mikor térsz meg belőle? Mikor jössz az Úrhoz, aki vár reád? Mikor kereshet és találhat meg téged?

Megkérdezem: vajon mi hogyan állunk ebben a kérdésben? Mit látnak a mi szeretteink? Mit lát az, akinek a vezetése rám van bízva? Hogyan élem meg az Úrhoz való tartozásomat, benne való hitemet, neki való szolgálatomat? Milyen szeretet, milyen tűz van az én szívemben, milyen láng lobog ott? Isten azt mondja neked: vigyázz! Ahábot nem érdekelte az éhség, a szárazság, hogy a gyermekek kenyeret kérnek az anyjuktól. Ahábot nem érdekelte, hogy fogynak le az emberek. Ahábot egyetlen dolog érdekli: elmegy a szolgájával együtt, és azt mondja: menjük egy kis füvet keresni a lovaknak, mert a lovak éheznek. Bizonyára a lovakat szerette, az állatait.

Milyen vakság! Milyen sötétség, amikor nem érdekli az embert, hogy a nép sír, jajong, hogy nincs mit enniük, csak magával foglalkozik, magával törődik, legfeljebb a lovaira gondol.

Megdöbbenek sokszor, amikor ezt látom életekben, családokban, házasságokban. Meg kell kérdezni: téged nem érdekel, hogy a feleséged szomorú miattad? Nem érdekel, hogy gyermeked éjszaka a párnák között sír, mert a szomszéd szobából a szülei veszekedését hallja? Téged nem érdekel, hogy talán a hívő édesanyádnak gondterhelt arca van reggelente, mert éjszaka érted imádkozik? — és igen, vannak olyanok, akiket nem érdekel. Mint Ahábot sem érdekelte. Nem rettenetes lelkiállapot ez? Nem érdekli a szülőt, hogy gyermekének magatartásában ott van az ő istentelen élete, az ő kétfelé sántikáló szíve. Mert a gyermeke azért pszichés beteg, azért vannak következmények az életében, mert ő nem áll a helyén. Mert ő nem az Úr megváltott, boldog, hálás szolgáló gyermeke.

„Hadd tudják meg!” Illésnek ezt el kellett mondani. Ez nemcsak úgy magától jött, ezt Isten mondta: menj, Illés. Először szólj, azután tegyél is.

És amikor elküldi Isten az egyetlen Fiát ebbe a világba, hogy éljünk általa, akkor azt mondja róla a Zsidókhöz írt levél drága bizonyágtétele: legutoljára szólt nekünk az Ó Fia által. Mert Isten azt akarta: tudd meg azt, amit elfelejtettél, amit nem vettél komolyan, amibe nem kapaszkodtál bele. Tudd meg, hogy Ó az Isten Izráelben. Az Ó kezében van a gyeplő, az Ó kezében vannak a szálak. „Az Úr bír az egész földdel és minden benne élőkkel, Övé a földnek keksége, mit a tengeren épített.” Tudd meg az Isten hatalmát, értsd meg az Ó erejét. Vedd tudomásul azt, amit elfelejtettél: térj Óhoz, térj vissza, újulj meg a te hitedben és legyél érzékeny — ezt mondja a mai ige.

Ne nyugodj bele a bűn következményébe, hanem keresd annak okát. Aháb csak a következményekkel foglalkozik. Nincs eső, szárazság van, éhség van, nincs kenyér, de az okát nem keresi. Nem keresi, hogy Istenünk, „miért gyúlt harag kebledben?” És nem tudja kimondani: bűneink miatt. Nincs megtérés, nincs bűnbánat, nincs megalázkodás, csak egy kemény, dacos, gőgös király, akit semmi nem érdekel. De hangzik felé is a kegyelem ígéje: hadd tudják meg, hogy van Isten Izráelben!

- A második, amiről beszélni kell: hadd tudják meg, hogy Isten nagyobb a mi szívünknel. Ez csodálatos üzenete ennek az ígének. A népnek ezt is meg kell tudnia, hogy Isten nagyobb a mi szívünknel.

Erről beszéltünk feleséggel is a héten. A 18,1 verséről: „Sok idő elteltével, a harmadik esztendőben így szólt az Úr szava Illéshez: Menj, mutasd meg magadat Ahábnak, és esőt adok a föld színére.” (Egy másik fordítás szerint: esőt akarok adni a földre).

Nem tudom, látjuk-e ennek az ígének a csodáját. Az a csodája, hogy ezzel kezdődik minden, nem a Karmel hegyi ítélettel, nem az összerakott oltárral, hanem azzal: Isten eldönti, esőt akar adni erre a földre. És azt mondja Illésnek: menj! Ezért mondjuk azt, hogy a kegyelem érthetetlen. A kegyelem megfoghatatlan. A kegyelem érdem nélküli — mert ezzel kezdődik. Isten nem válaszol valamire az ígében, hanem kezdeményez. Menj, mert esőt akarok adni!

Még nincs bűnbánat, még nincs megtérés, még minden a régiék szerint megy. Még a Baal oltárai nem romboltattak le, még a Baal papok és próféták nem ölettettek meg, és Isten azt mondja: esőt akarok adni. Tudd meg, hogy ez az Isten irgalma. Ő már eldöntötte az áldást, eldöntötte, hogy kegyelmezni akar. Isten nagyobb és érzékenyebb a mi bűnös szívünknel, mert nekünk kőszívünk van.

Tudjuk a Bibliából, hogy Isten szánja az embert, sőt van olyan ige, amelyik azt mondja nekünk: Isten szánja még az állatokat is. Amikor Ahábot nem érdekli, hogy szárazság van, hogy éheznek a nép, akkor Istent érdekli. Hát nem ez a kegyelem? Nem az a kegyelem, hogy ők még a bűnben járnak, de Isten már készíti a szabadítást? Ők még a fertőben vannak, Isten már tisztaságról beszél? Nem az a kegyelem, ahogy az Éden-kertben Ádám és Éva elfordul a teremtő Istenétől, Isten meg kijelenti: majd az asszony magva a kígyó fejére tapos?

Isten már eldöntötte: lesz eső, és Illésnek azt mondja: menj, Illés, mondd meg ezt nekik. Isten ilyen irgalmas, tudjuk az ígéből. Ragyogjon neked ez az Isten, hadd tudják meg. Akarod-e tudni, hogy ki ez az Isten, milyen ez az Isten? Hogy Ő a mi Istenünk is lehet, hozzá tartozhatok, az Ő gyermeke, az Ő népe lehetek, én az Ő megváltottja lehetek. Hadd tudják meg... Kérdezem most tőled: te tudod-e?

A 2Mózesben olvassuk, amikor azt mondja Isten: láttam az én népemnek nyomorúságát. Kiáltásuk feljutott hozzám. Le is szállok, hogy megszabadítsam őket. Azt hiszem, hogy ez a kiáltás nemcsak az a kiáltás volt, hogy Uram, ments meg, mert elveszünk! Ez a kiáltás az egyiptomi ostorok miatt való zúgolódás és kiáltás lehetett inkább. Ez nem az a kiáltás volt: Hívj segítségül engem a nyomorúság idején — ja, akkor segítségül hívjuk az Urat, hogy szabadítson. Isten azt mondja: megszabadítom őket. Azért, mert a kegyelem feltétel nélküli.

A kegyelem nem válasz valamire, hanem a kegyelem kiinduló pontja valaminek. Az embernek ezt kell megérteni, mert ez a hit, vagy semmi. Istené az első lépés. Isten jön először felém. Amit a Biblia mond, az igaz, hogy Ő előbb szeretett minket, a mi szeretetünk csak viszont-szeretet. A hitet Ő munkálja a szívemben, Ő a kezdeményező. Ő döntött el mindent, csak az Ő akarata teljesül, végrehajtja az Ő tervét pontosan. — Menj, mert esőt akarok adni erre a

TE VAGY AZ ISTEN!

földre. Nem azért, mert megérdemlik, nem azért, mert hűségesek, nem azért, mert bűnbánóak, hanem azért, mert én Isten vagyok. Mert én ennek a földnek a teremtő, megváltó és áldott Ura vagyok.

- A harmadik: hadd tudják meg, hogy te vagy az Isten — és a vele való közösségben lehet megérteni a dolgok isteni mozgató erejét. Ez érdekes, és hadd mondjam, miért erősödött meg bennem ez az ige.

Akik Sátoraljaújhelyen voltak, azok tudják, hogy az első hetet úgy kezdtük, hogy roppant nagy forróság volt. Imádkoztunk, hogy az Úr adjon egy kis enyhülést. A második hetet meg úgy kezdtük, hogy borzasztó hideg volt. Mondták is: hatékony volt, amikor enyhülésért imádkoztunk. Valaki megkérdezte tőlem: hogy van ez? Ha enyhülésért imádkozunk, Isten azt ad, ha meg jó időért, akkor Isten azt ad?

Jakab levele is mondja: Illés esőért imádkozott és nem volt eső. Hát, akkor hogy van ez? Valaki azt mondja: az én kukoricám most csőzik, jó lenne az eső. A másik meg azt mondja: most kaptam a Balatonra nyaralási lehetőséget, Uram, ne legyen eső, hogy fürödhessenek. Most Isten így állítgatja a hőmérsékletet, mint mi a termosztátot? Gondolkoztunk ezen?

Debrecenben volt egy kedves hívő szolgálattevő. Amikor már készülődött elfelé, sokat imádkozott, hogy az Úr könnyítse meg az utolsó métereket, és vigye haza. A hívők meg azért imádkoztak, hogy gyógyuljon meg, hogy tudjon többet szolgálni. Azt mondta a hívőknek: ne imádkozzatok, mert már Isten nem tudja, mit csináljon. Én azt kérem: vigyen haza, ti meg azt, hogy ne...

Hogy van ez? Ez úgy van, ahogy itt az igében. Ez az ige nekünk világosan megmondja: Isten eldönti, esőt akarok adni. Az imádság pedig mit jelent? Azt, hogy valaki megérti Isten akaratát és belesimul az Ő tervébe. El lehet mondani a könyörgésedet, mert az imádság nem kérések halmaza, ezt meg azt szeretném. Az imádság egyetlen dolgot jelent: imádni az egy igaz élő Istent, és ebben az imádatban, miközben beszélgetek vele, felfedezem és megértem, hogy mit akar Ő. Nem attól függ, hogy esőt kérek vagy nem. Illés ebben az imádságban megérti, hogy esőt akarok adni erre a földre. Az imádság azt jelenti: igen, elfogadom és megjelentem, hogy esni fog az eső.

Értjük, hogy Isten szabad, szuverén, mindenható? Őnála minden tervszerűen megvan. Értjük, hogy ezt meg akarja mutatni nekünk, ezt közölni akarja velünk, és úgy van jól, ahogy van, ahogy elrendezi. Ahogy a hitvallásunkban is valljuk: az Isten gondviselése azt jelenti, hogy eső és szárazság, termékeny és terméketlen esztendő, egészség és betegség: semmi nem történetesen, hanem az Ő atyai kezéből jön. És ha kiszabja életünk határát, akkor kiszabta. Azt kell kérni, hogy megértsük, hogy elfogadjuk, hogy ebben megvigasztalódjunk, amikor Isten lezárja egy-egy szerettünknek az életét. Ő eldöntötte.

- A negyedik: hadd tudják meg, hogy van Isten Izráelben! Hogy te vagy az Isten Izráelben, vagyis, hogy neki semmi nem lehetetlen.

Amikor ezt elolvastam, könnyes lett a szemem. Mi történik itt a Karmelen? Amikor Illés felhívja a Baal prófétáit, — mert ők is próféták, csak nem mindegy, kinek a prófétái, ki bízta meg őket, ki küldi őket, mert a hamis prófétákra azt

mondja Isten: nem küldtem őket, nincs megbízólevelük, nincs jelvényük — és azt olvassuk: Illés vesz tizenkét követ, és azokból megépíti Isten lerombolt oltárát. Nem véletlenül tizenkettőt vesz. Az ige el is mondja, hogy miért. Izráel törzseinek száma szerint. Illés elkezdi ezeket a köveket egymásra rakni és anélkül, hogy Illés megszólalna, a népnek már ott volt egy látható, illusztrált prédikáció.

Amikor Illés egymáshoz illeszti ezt a tizenkét követ, csodálkozom, hogy az ő szemük nem lett könnyes, nem hulltak térdre, hiszen Izráel fiainak mit jelenthetett ez a tizenkét kő? Nekik emlékezni kellett volna, eszükbe kellett volna, hogy jusson, hogy volt olyan történelmi idejük, amikor Józsué áthozta őket a Jordánon. A Jordán kettévált, megváltoztak a fizika törvényei. Azt mondja Isten: vegyetek tizenkét követ a Jordánból. Józsué felállítja a tizenkét követ ezért, hogy ha megkérdik a ti fiaitok, hogy mi ez, akkor ti el tudjátok nekik mondani: nekünk olyan hatalmas Istenünk van, akinek semmi nem lehetetlen, aki áthozott bennünket a Jordánon, aki szép hazát készített nekünk, aki egy csodálatos országba hozott bennünket, amely tejjel és mézzel folyó föld. Aki megszabadított bennünket ellenségeink kezéből. Most Illés rakja össze ezt a tizenkét követ.

Csodálkozom, hogy nem kezdtek el zokogni: Uram, hol vagyunk mi ettől, milyen messze szakadtunk tőled! Amikor Józsué rakja a tizenkét követ, most Illés rakja a tizenkét követ, akkor ez azt jelentette: látjátok, Isten ugyanaz, Isten változhatatlan. Isten, aki szövetséget kötött a mi atyáinkkal, ez a szövetség még most is áll. Ha ti leromboljátok az oltárt, akkor Isten újra építi, és újra és újra fel fogja építeni. Utoljára, és végső soron a Golgotán építi fel az egyetlen, tökéletes oltárt, hogy rátegye az egyetlen áldozatot: az Ő egyetlen Fiát.

Tizenkét kő egymáson jelentette ezt a népnek: tudjátok meg, hogy ti szét húzó nép, két részre szakadt ország, ti egymással vitatkozó, perlekedő Isten népe egyek vagytok, egy közösséget alkottok, egy gyülekezetben vagytok. Ne feledd, ki népe vagy, énekeljük a 394. dicséretben: Emlékezz, ki népe vagy. Jusson eszedbe, ki a mi Istenünk, és mi meg hozzá tartozunk. És az oltár körül egy árkot húz Illés. Azért, mert ez jelentette azt: ez elválasztott nép. Elhívott nép, körbe kerített nép. Ez védelem alatt levő nép, a világtól kihívott nép.

Csodálkozom, hogy ott nem estek térdre, nem kezdtek el bocsánatért rimánkodni. De ma is így van ez. Elfeledkezünk arról, hogy együvé tartozunk. A kövek egymásra épülnek. Azt mondja nekünk Isten igéje: ti magatok is, mint élő kövek, épüljete fel lelki házzá. Isten népe vagyunk, elválasztott, kihívott, elkülönített népe, akit a világtól árok kell, hogy elválasszon. Nincs összefolyás, nincs öszemosás, nincs kétértelműség, nincs kétfelé sántikálás, nincs két szív, nincs két út. Csak egy út, egy szív, egy akarat, egy gondolat van. A tizenkét kőre nézz rá. Nézz az oltárra.

A mi Istenünknek semmi nem lehetetlen, mi hozzá tartozhatunk teljes szívvel, kegyelemből, hit által. Ő a mi Istenünk és Ő vezet minket mindhalálíg. Hadd tudja meg ez a nép, hogy te vagy az Isten Izráelben!

Tudjuk-e mi, valljuk-e mi, hogy mi az Ő népe vagyunk? Engem is egybeszerkesztett a Krisztusban. Abban az egyetlen áldozatban és oltárban a Golgotán. Egybeszerkesztett a hívő néppel szerte az egész világon, akik szét vagyunk

TE VAGY AZ ISTEN!

szórva, és nem lehet egymással perlekedni, veszekedni és széthúzni. Nem lehet ötnek hat fele menni, mert mi együtt alkotjuk az Isten drága népét.

Emlékezz erre! Légy hálás és tudd meg, és ha megtudtad, akkor tudasd másokkal is. Mert nem elég megtudni, nem elég, hogy én tudom, hol van az áldás, hol van a békeség, a nyugalom, az Isten országa, hanem azt mondja Isten: tudasd másokkal is! Menj és jelentsd meg. Menj a fáraókhhoz, menj az Ahábokhoz, menj a Heródésekhez, menj a Poncius Pilátusokhoz.

Testvér, neked vajon hova kell menned, mert lehet menned. Lehet, hogy barlangokban kell bujkálni, mint Illésnek, lehet, hogy a Kérith patakja mellett kell várni a hollókat, és a kiszáradó folyót. Nem könnyű út, de Illés Isten szolgája, Isten gyermeke. Az utat lehet járni, és kell járni. Hadd tudják meg, hogy van Isten Izráelben!

Adja meg az Úr, hogy te is tudd, és te is tudasd másokkal.

Imádkozzunk!

Urunk, áldd meg ezt az igét a szívünkben és gyermekeink szívében is, akik ma ugyanezt a történetet hallják. Engedd, hogy felragyogjon előttünk szentséged, nagyságod, szereteted és igazságosságod, hogy meglássuk azt, amikor eltöröd a kenyér botját, a bűn büntetését láthatjuk, érezhetjük.

Köszönjük, hogy figyelmeztetésül adtad akkor is, és ma is ezeket a következményeket. Bocsásd meg keményszívűségünket, amikor nem az okot akaruk megszüntetni, hanem a tüneteket akartuk kezelni, és azt hittük: akkor rendben van minden.

Bocsásd meg nekünk, hogy nem tudunk megalázkodni eléggé előtted. Bocsásd meg nekünk, Urunk, hogy kicsiny a hitünk. Bocsásd meg, hogy a világ folyása szerint is akarunk élni, ott is eleget akarunk tenni, nehogy megszóljanak, vagy nevéssenek rajtunk.

Hadd tudjuk meg mi is, Urunk, hogy te vagy az Isten! Te vagy az Isten a te választottjaid közt, bár tied a föld és annak teljessége. Mégis van egy kiváltképpen való nép, akiket egybeszerkesztettél, és egy hittel ajándékoztál meg, és őket egy Úr, egy keresztség egyesíti.

Köszönjük, hogy egy Lélekkel itattatik meg a te néped. Kérünk, hadd járjunk a te gyermekeidként. Ne csak mi tudjuk, hanem tudassuk másokkal is a kegyelem forrását és a kegyelem Istenének a szeretetét.

Köszönjük, hogy kezdedbe tehetjük betegeinket. Köszönjük, hogy vigasztalást kérhetünk gyászoló testvérek számára, akik közöttünk vannak. Add, hogy ők is hadd vallják azt, amit szerettük vallott: van Isten Izráelben. Engedd, hogy figyelmeztetésün életük végére, kövessék hitüket.

Kérünk, Urunk, hogy áldd meg az iskolásokat, egyetememet, főiskolát kezdő testvéreinket. Áldd meg a családokat, a házasságokat. Add, hogy te legyél a békeségnek, örömmek forrása. Legyen boldog az a ház, amely befogadott téged, Úr Jézus Krisztus, igaz, hú barát. Kérünk, hogy mindazt, amit csendes imádságban eléd viszünk, légy kegyelmes meghallgatni, örökkévaló Istenünk.

Ámen.